

Húsvétvasárnap

ApCsel 10,34a.37-43; Kol 3,1-4; Jn 20,1-9

A Húsvét titka- a szeretet titka

Egy vidéki farmon élt két testvér egymás szomszédságában. Egy napon egy jelentéktelen félreértés kapcsán összevesztek. Eddig kölcsön adták egymásnak szerszámaikat, ameddig az egyik távol volt, a másik vigyázott a farmra, megbeszélték a problémáikat, de most egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyven éves szomszédság, most végül odáig fajult a dolog, hogy nem is álltak szóba egymással.

Egy szép napos reggelen az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen férfi, aki munkát keresett egy-két napra. Először el akarta küldeni, végül, amikor meghallotta, hogy ácsmester, és jól bánik a fával, megmozgatta a fantáziáját. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határába építsen egy kerítést. Olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a testvére.

Miután kiadta a feladatot és minden faanyagot, szerszámot, szeget a rendelkezésére bocsátott a mesternek, elment a városba. Az ács nekilátott a munkának. Estefelé, amikor visszajött az idősebb testvér megdöbbenve látta, hogy a telek határában, a kis völgyben nem egy kerítés, hanem ellenkezőleg egy híd áll, mely összeköti az ő és testvére telkét. Pont akkor jött ki a fiatalabbik testvér, aki szintén megdöbbenve nézte a hidat, ezt mondta: - Drága testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni, azok után, ami köztünk történt? Azok után, amiket tettem és mondtam? Erre mindketten nagyon elszégyelltek magukat, és a híd közepén egymásba borulva kibékültek. Örömeükben kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találnak még neki munkát.

Erre a mester így felelt: - Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!

ÜNNEP A TITOKBAN a benne való részesedés: az állandó jelenlét ünneplése.

Szent Péter prédikációjában, a feltámadás úgy jelenik meg, mint **a halál** és **a temetés** egyenes folytatása. Éppen olyan történeti tény, mint a másik kettő. Az apostolok nem olyasmiről tanúskodnak, amiről azt hiszik, hogy úgy van, vagy azt remélik, hogy úgy van, vagy amit szeretnének, ha úgy lenne, hanem azt bizonyítják, amit láttak: „**Mi tanúi vagyunk mindannak, amit...**”. Péter azzal igazolja tanúságtételét, hogy a Feltámadt megjelent neki. **Az üres sír feltűnő, de nem egyértelmű jel.** A döntő bizonyíték az volt, hogy a tanítványok látták a feltámadott Urat.

Ez a tény megváltoztatja életüket Jézus az Úr!

Ha az evangélisták beszámolóit olvassuk, még ma is megérezhető bennük a megdöbbenés és az ámulat. Az elbeszélés fonala ismételten megszakad, az események keresztezik egymást, s úgy tűnik, kisebb részletekben ellent mondanak egymásnak. Itt valami hihetetlen dolog történt!

- Mária Magdolna találkozása

- A többi asszony tapasztalata
- Péter és János futása
- Húsvétvasárnap este a tíz tanítvány
- A katonák elfutottak a városba, és hírül vitték a főpapoknak a történeteket

A feltámadás történeti bizonyításánál a legbiztosabb kiindulópont az apostolok hite. Ha az apostolok és az ősegyház nem lett volna teljesen meggyőződve Krisztus feltámadásának tényről, soha egy sort le nem írnak, nem születnek meg az evangéliumok, sem az apostoli levelek. Pál ezt írja Timóteusnak: **„Ne felejtse, hogy Jézus Krisztus, Dávid sarja, feltámadt a halálból, ahogy evangéliumom hirdeti, amelyért meghurcoltak, sőt mint valami gonosztevőt bilincsbe vertek”** (2Tim 2,8). Ez a hívő tanúságtétel kifogástalan, és nem is vitatja senki. **Csakhogy az apostolok húsvéti hite nem mítosz, nem a hívő fantázia belső élménye, hanem egy történeti valóság melletti hitvallás.** Húsvéti örömhírük, amelyet az egész világon meghirdettek, azon a bizonyosságon alapszik, hogy Krisztus tényleg és valóságosan feltámadt.

Élt két testvér egymás szomszédságában. Egyszer jelentéktelen félreértés kapcsán összevesztek. Eddig kölcsön adták egymásnak szerszámaikat, amíg az egyik távol volt, a másik vigyázott a farmra, megbeszélték problémáikat, most egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyven éves szomszédság, nem is álltak szóba egymással.

Egy szép napos reggelen az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen férfi, aki munkát keresett egy-két napra. Először el akarta küldeni, végül, amikor meghallotta, hogy ácsmester, és jól bánik a fával, megmozgatta a fantáziáját. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határába építsen egy kerítést. Olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a testvére.

Miután kiadta a feladatot és minden faanyagot, szerszámot, szeget a rendelkezésére bocsátott a mesternek, elment a városba. Az ács nekilátott a munkának. Estefelé, amikor visszajött az idősebb testvér megdöbbenve látta, hogy a telek határában, a kis völgyben nem egy kerítés, hanem ellenkezőleg egy híd áll, mely összeköti az ő és testvére telkét. Pont akkor jött ki a fiatalabbik testvér, aki szintén megdöbbenve nézte a hidat, ezt mondta: - Drága testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni, azok után, ami köztünk történt? Azok után, amiket tettem és mondtam? Erre mindketten nagyon elszégyelltek magukat, és a híd közepén egymásba borulva kibékültek. Ennek öröme kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találnak még neki valami munkát. Erre a mester így felelt: - Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!